

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 7. Non modò, pro, non modò non, sæpe apud veteres legi, idq[ue]
loquendi genus à Græcis ductum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

bem, mensam ex marmore Africano.

Tu Libycos Indis suspendis dentibus orbes:

Fulcitur testâ fagina mensa mihi.

Et Seneca ad Albinam Magni, *leuatig, mensarum n-
bes*, lubricantur autem, id est, leuantur, ac poliantur
adfidua atrectatione marmora super quibus adhibet
alea luditur. Vix vllum reperiri posse versum in om-
nibus antiquorum poematis puto, quem tam rari-
tam variè interpretati sint.

Non modò, *pro*, non modò non, *sape apud veteru
legi, idq; loquendi genus à Gracis ductum esse.*

CAPVT VII.

NOTAVERAT iam pridem Paulus Manutius
non modò, pro non modò non, sapissimè apud ve-
teres legi: idq; & ego postea libro primo commen-
tariorum in Catilinas confirmaueram, & alij ho-
mines eruditissimi suo calculo comprobarant. Sed re-
ciderunt nuper in manus meas, cum in taberna qua-
dam libraria otiosus sedere, ibique cum amicis ali-
quot eruditis hominibus colloquerer, notæ cuiusdam
fanè docti ac diligentis viri in scripta Ciceronis, in
quibus, quodam loco vehementer nostrum omnium
in eo iudicium improbat, & illis omnibus locis, quibus
nos ad id confirmandum utebatur, negationem
addendam esse contendit. Ego autem, si quis aduet-
sus veterum consuetudinem multorum librorum
consensu testatam, opinione quadam, ac iudicio suo,
aut etiam rationibus quæ speciem aliquam probabili-
tatis habeant, nisi velit, non sanè propterea cum eo al-
tercabor, neque pugnabo. Sed tamen non protinus
de sententia demouebo. Scio enim in omnibus lin-
guis multa dici, quorum ratio non constat: sed in vna
loquendi

loquendi, ipsam bene loquentium consuetudinem pro ratione habendam puto. Coggeram igitur huc aliquot Ciceronis, & aliorum primæ classis scriptorum loca, quæ ipse in optimæ notæ libris, ita profusus, ut subiiciam, scripta legi: ut eis inspectis, hac de re ab hominibus eruditis iudicetur. Cicero in epistola ad Lentulum: *Non modò premiis, quæ apud me minimum valent, sed ne periculis quidem compulsus vllis.* Idem ad Pætium: *Hoc tamen scito, non modò me, qui consiliis non intersum, sed ne principem quidem ipsum scire, quid futurum sit.* Idem lib. decimo ad Atticum: *Regnum non modò Romano homini, sed ne Persa quidem cuiquam tolerabile.* & eodem libro: *Mihi non modò irasci, grauissima iniuria accepta, sed ne dolere quidem impune licet.* Atqui hi omnes loci ita leguntur etiam in libris proxime à Victorio editis, quos ex optimis omnium exemplaribus cum fide descriptos esse constat. Idem libro tertio in Verrem: *Voluerunt eos in suis rebus ipsi interesse: eorum animos non modò lege noua, sed ne nomine quidem legis nouo commoueri.* Idem libro primo in Catilinam: *Nihil agis, nihil moliris, nihil cogitas, quod ego non modò audiam, sed etiam videam planeque sentiam.* Idem pro Sex. Roscio Amerino: *Qui tantum facinus commiserunt, non modò sine cura quiescere, sed ne spirare quidem sine metu possunt.* Idem pro Calio: *Hec genera virtutum non solum in moribus nostris, sed vix iam in libris reperiuntur.* Sed & in eadem oratione in libris veteribus ita legitur: *Huic oberit tuum maledictum, qui istius facti non modò suspicione, sed ne infamia quidem est aspersus?* Et libro primo De oratore: *Neque solum infirmitatem meam, sed ne rerum quidem magnitudinè perspicit.* Et lib. 2. De officiis: *Quoà eò firmiore animo facient, quia non modò illi inuideretur atati, verum etiam fauetur.*

R 4

Et libro

Mureti
a Lectione
LIII
28

Et libro tertio: Etenim si is, qui non defendit iniuriam neque propulsat à suis cum potest, iniuste facit, ut in primo libro disserui, qualis habendus est is, qui non modo repulsi sed etiam adiuuat iniuriam? Varro libro primo De Rustica: Bono animo este, inquit Agrius: nam non illud sublatum est, quod ludis Circensibus nouissimi curiam finem faci quadrigis: sed ne illud quidem vidimus, quod Ceriali pompa solet esse primum. Lilius libro xxv. De strendi ita assuetudine mali efferauerant animos ut non modo lacrimis, iustoque complorata prosequerentur mortuos sed ne esserent quidem, aut sepelirent. Hac, inquam, omnia, aliaque eiusdem generis plurima ita in antiquissimis libris scripta sunt, quorum tantum confisum pro nihilo putare, hominis esse ingenio suo confidentis puto. Præsertim cum Græci quoque ita loquantur, apud quos, ἐχ ὄν, τὴν ὄν, ἐχ ὄντος, interdum valent, non solum: interdum, non solum non: quod & docuit, & multis præstantissimorum scriptorum testimonio confirmavit decus, atque ornamentum Gallici nominis Gulielmus Badaeus in Commentariis linguae Græcæ.

De loco quodam ex secundo De Officiis.

CAPVT VIII.

DEBITANT eruditi homines, quomodo accipiendum sit, quod ait Cicero libro secundo De Officiis: multa secula expectanda fuisse C. Pontio Summo si à fortuna reseruatus esset ad id tempus quo Romani dicitur accipere cæperunt. Bellauit enim cum Romanis Pontius anno ab vrbe condita ccc cxxxii. lex autem Calpurnia de pecuniis repetundis lata est anno iccciiii. ut si seculum sit centum annorum, quomodo accipiendum, & Grammatici veteres docent, & Iudo-